

T'na d'vei Eliyahu Zuta 2

A king of flesh and blood had two servants whom he loved completely. He gave each of them a measure of wheat and a bundle of flax. The intelligent one, what did he do? He wove the flax into a cloth and made flour from the wheat, sifted it, ground it, kneaded it, and baked it and arranged it on the table, spread it upon the cloth and left until the king returned. After a time, the king returned to his house and said to them, "My sons, bring me what I gave you." One brought out the table set with the bread and the cloth spread upon it, and the other brought the wheat in a basket and the bundle of flax with it. Oh what an embarrassment! Oh, what a disgrace! Which do you think was the most beloved? The one who brought the table with the bread upon it.... (Similarly) when God gave the Torah to Israel, God gave it as wheat from which to make flour and flax from which to make clothing through the rules of interpretation.

Pesikta d'Rav Kahana 12:27

Rabbi Levi said that the Holy one of Blessing appeared like one of those icons which has faces everywhere: a thousand people can look at it, and it looks back at each one. In the same way, when God spoke, each

תנא דבי אליהו זוטא, פרשה ב

משל, למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שהיה לו שני עבדים, והיה אוהבן אהבה גמורה, ונתן לזה קב חיטין ולזה קב חיטין, לזה אגודה של פשתן ולזה אגודה של פשתן, הפקח שבהן מה עשה, נטל את הפשתן וארגו מפה, ונטל את החיטין ועשאן סולת, ביררה טחנה, ולשה ואפה, וסידרה על גבי השלחן, ופרס עליה מפה, והניחה עד שלא בא המלך, והטפש שבהן לא עשה ולא כלום, לימים בא המלך בתוך ביתו ואמר להן, בניי, הביאו לי מה שנתתי לכם, אחד הוציא את פת הסולת על גבי השלחן ומפה פרוסה עליו, ואחד הוציא את החיטין בקופה, ואגודה של פשתן עליהן, אוי לה לאותה בושה, אוי לה לאותה כלימה, הוי אומר איזה מהן חביב, זה שהוציא את השולחן ואת פת הסלת עליו כשנתן הקב"ה תורה לישראל, לא נתנה להן אלא כחיטים להוציא מהן סולת, וכפשתן להוציא ממנו בגד, ניתנה בכלל ופרט, ופרט וכלל

פסיקתא דרב כהנא יב, כז

א"ר לוי נראה להם הקב"ה כאיקונין חזו שיש לה פנים מכל מקום אלף בני אדם מביטין בה והיא מבטת בכולם כך הקב"ה כשהיה מדבר כל אחד

individual could say, "the speaker is speaking to me." It does not say "I am the Eternal your God" - 'your' plural - but 'your' singular. Rabbi Yossi bar Hanina said, God's speech came to each individual according to their capacity. Do not be surprised at this: when the manna descended for Israel, each person tasted it according to their own capacity. Infants tasted it according to their capacity, the young according to theirs, elders according to theirs. To infants it tasted like their mother's milk, as it says *It tasted like rich cream*. [Numbers 11:8] To the young it tasted according to their capacity, as it says, *My bread which I give you; bread and oil and honey* [Ezekiel 16:19] To elders it tasted according to their capacity, as it says, *The taste of it was like wafers made with honey* [Exodus 16:31] In the same way as the manna tasted in each person's mouth according to their capacity, so each individual heard God's speech according to their capacity.

Eichah Rabbah (Buber) 3:21

Rabbi Abba bar Kahana said: This situation may be likened to a king who married a woman and wrote her a long ketubah that enumerated; "So many state apartments I am preparing for you, so many jewels I am preparing for you, and so much silver and gold I give you." The king left her and went to a distant land for many years. Her neighbours used to vex her

ואחד מישראל היה אומר עמי הדבר מדבר אנכי יי אלהיכם אין כתיב כאן אלא אנכי יי אלהיך [שמות כ, א] אמר רבי יוסי ברבי חנינא ולפי כוחן של כל אחד ואחד היה הדיבר מדבר עמו. ואל תתמה על הדבר הזה שהיה המן יורד לישראל כל אחד ואחד היה טועמו לפי כוחו. התינוקות לפי כוחן והבחורים לפי כוחן הזקנים לפי כוחן. התינוקות לפי כוחן כשם שהתינוק הזה היונק בשדי אמו כך היה טועמו שנאמר והיה טעמו כטעם לשד השמן [במדבר יא, ח] והביורים לפי כוחן שנאמר ולחמי אשר נתתי לך לחם ושמן ודבש האכלתיך [יחזקאל טז, יט] והזקנים לפי כוחן, שנאמר וטעמו כצפיחית בדבש [שמות טז, לא] ומה אם המן כל אחד ואחד לפי כוחן היה טועם לפיו, בדיבר כל אחד ואחד שומע לפי כוחן

מדרש איכה רבה [בובר] ג, כא

זאת אשיב אל לבי על כן אוחיל. ר' אבא בר כהנא אמר משל למלך שנשא אשה וכתב לה כתובה גדולה, וכתב לה כך וכך חופות אני עושה לך, וכך תכשיטין אני עושה לך, וכך וכך כסף וזהב אני נותן לך, והניחה שנים רבות והלך לו למדינת הים, והיו שכנותיה

saying, "Your husband has deserted you. Come and be married to another man." She wept and sighed but whenever she went into her room and read her ketubah, she would be consoled. After many years, the king returned and said to her, "I am astonished that you waited for me all these years." She replied, "my lord king, if it had not been for the generous ketubah you wrote me, then surely my neighbours would have won me over." So the nations of the world taunt Israel and say, "Your God has no need of you; He has deserted you and removed His presence from you. Come to us, and we shall appoint commanders and leaders of every sort for you." Israel enters the synagogues and houses of study and reads in the Torah, *I will look with favour upon you ... and I will not spurn you.* [Leviticus 26: 9-11] and they are consoled. In the future, the Holy One of Blessing will say to Israel, "I am astonished that you waited for me all these years," and they will reply, "If it had not been for the Torah which You gave us ... the nations of the world would have led us astray." Therefore it is stated, *This do I recall and therefore have hope.* [Lamentations 3:21]

מקנטרות אותה ואומרות לה לא בעליך שבק יתיך, זילי נסבי לך גבר אחרון, והיתה בוכה ומתאנחת, ואח"כ היתה נכנסת לתוך חופתה וקראת כתובתה ומתאנחת לאחר ימים ושנים בא המלך, ואמר לה תמיה אני ממך איך המתנת לי כל השנים הללו, אמרה לו אדוני המלך אילולי כתובתך מרובה שכתבת לי, כבר הטעו אותי שכנותי, כך אומות העולם מונין את ישראל ואומרות להם אלהכון לא בעי יתכון, שביק יתכון, סליק שכינתיה מעליכון, בואו אצלנו ואנו ממנים אתכם דוכוסין ואפרכסין ואיסטרטליטין, וישראל נכנסים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות שלהם, וקורין בתורה ופניתי אליכם והפריתי אתכם ולא תגעל נפשי אתכם [ויקרא כו, ט-יא], ומתנחמים, למחר כשהגאולה באה אמר הקב"ה לישראל בני תמיה אני מכם היאך המתנתם לי כל השנים הללו. והן אומרים לפניו רבון כל העולמים אילולי תורתך שנתת לנו, והיינו נכנסים בבתי כנסיות ובתי מדרשות, והיינו קורין ופניתי אליכם, ולא תגעל נפשי אתכם, כבר הטענו אומות העולם ממך לכך נאמר זאת אשיב אל לבי על כן אוחיל [איכה ג, כא]